

טוראי
אליהו (אלי) מזרחי
בן בכורה ויהודה

נפל ביום ד' באייר תש"ח
(13.05.1948)

אלבום זה מוקדש לזכרו של
טוראי
אליהו (אלי) מזרחי
בן בכורה ויהודה
אשר נפל ביום ג' באייר תש"ח
בקרב על המשלט הרוסי

1933-1948

ילדות ונערות

אליהו אחי נולד בשנת 1933 ולמד
בבית הספר העממי במקום מגורו.
אליהו היה האח הבכור במשפחה.
משפחה בת עשרה נפשות 4 בנים ו6
בנות. בני המשפחה לפי סדר
הולדתם: אליהו, עזרה, אסתר, לבנה,
יעקב, זהבה, רותי, נעמי, אהובה,
גברי[גבריאלי],אליהו[שנקרא על שם
האח שנפל] .
גבריאלי נולד בזמן הנפילה ואליהו
לאחר הנפילה.
בזמן הנפילה אמא הייתה בהריון של
גבריאלי.

**אחיו מספר: "באחד הימים שחזרתי
מבית הספר אלי העמיד אותנו
בשורה לבדוק מי עשה שיעורי ומי לא
ודאג שהשיעורים יעשו.
אלי למד עד גיל 15, ואח"כ יצא
לעבוד בכדי לעזור בפרנסה. לכן
הלימודים שלנו היו לו מאוד חשובים,
היה חשוב לו שנצליח.**

**"אני זוכר אותו כבן אדם שמח מאוד,
מלא באמביציה ורצון לתרום.
כשאני נזכר בו עולה בי זיכרון של אח
נהדר, אח שדאג ואהב אותנו ואני
מתמלא בגאווה ושמחה שזכיתי באח
שבחר להקדיש את עצמו למדינה."**

אחרי החיים / עידן נתנאל
מילים: יניב לוי לחן: עידן נתנאל

לא קל לי, ילד שלי
לפתח את הארון
ולראות את החלצה החדשה,
ונדמה היא לא יודעת,
עדין מחכה תלויה.

ונדמה היא החולצה הלבנה,
כבר מאה שנה מחכה תלויה,
כבר מאה שנה מגהצת ונקיה,

אשתקד בלוייה
רציתי להוציא את החלצה
ולעטוף אותך
ולנשק במצח
ולהזיל דמעה
אך אתה מהרת לאדמה.

ובלילה אני לפני השנה נושאת תפלה,
הלאי חומד הנשמות
בבקר אקום והיה זה רק חלום בלהות
ובבוקר אני קמה מלאת אמונה
פוקחת את העיניים ורואה תמונה.
וכך לילה, לילה לפני השנה,
וכך בקר, בקר אותה אמונה,
ואתה לי על הקיר, רק תמונה.

אליהו מנחם בן דסלר וירדנה
קיום / יחזקאל

אלי נכל בתע"ה בזוש צדק, ואזי כורה זכרית
אלה בחול יחזקאל כסח תע"ה, אלוים וארבע
גרים לוחה מוח
נצחן הרב שאל הטפוח אמת פולית סליש, אך
הקיום היזקריים בעמותו אל אלי נשזרו ברורים
ומחלים.
אנסה להצות כחה קוים, אשר אפיינו את צמותו.

אלי היה אלם יפה - קומה תמידה, פנים
טוב ומגים רבים וצדקנים. צדקן היו גדולות
והביחו טוב לב. טוב לב הביח עם ח'וכו הרחב.
מאז היותו ילד קטן מתן אל אור תלומה לב
אל היזקריים ועבים. אשר מל ח'וכו התמים והחלב,
או היזקריים וטיבו לו בחיך או בל'פה, גם כטיבו
הוא היה חביב ומקובל על לב רואיו. הוא גדל והיה
לאלם חמודות.

אלי היה הקן היכור המטפח בחיבת ילדים, התמאית
בבית היו קשים, ויחבכו יאה בחובתו לעזור בבית.
הטפח וצאנה לאחיו הקלנים, בצורה אומית בעבודותיה.
תמיד היה מוכן לאלא כל תפקיד וכל בקשה, וצאנה עם
חיך ועם הרבה רצון טוב.
כאשר סיים אלי את תלמודו בבית הספר היסודי, לא אכטרו
לו התמאית בבית לל'המשך בלמודיו. הוא פנה
לעבודה והלל לעבוד כטל'יה, בעליה לרכוש מקצוע. גשמה היה
יכול לתקן במלל את צאנה הפורים בעציות יק'ום.

התקופה זאת כל שני מחות' האל', עד אז היה
 נצי מוכנס וב"שן, אשר איה לזהר כמו המספרה,
 אך מאותה עת החל לבקר בסניף העזרי העזר, וכאן
 נפתחו לפניו אפשרות חדשה. במקום היתה קצתו חברת
 של בני נוער ביולי, שיחור מסיבות ליליים - עולם
 חדש ומלא נאה לעיניו, והוא שאב תראה מכך
 בלתי חסרני. אולי נהנה במיוחד מהלילות, אך אז
 במהלך שלא ידע מסיבות עזריו בירושלים. וכך היו
 לו הפגמויות להכיר את הארץ לארכה ולרחבה.
 הוא אהב את החוויה של הכרת נופים חדשים ואחד
 את המוסר של הצוות, את הקליפה והבלי
 במהרה בני יליו. לכן הוא לא התחיל כל הצדמנה
 שהיתה, להשתתף בליול או במסד במסגרת העזר העזר.

במקו המספרות העזר העזר, התגייס אליו באופן לבז'
 לעצמ' הקצה, ומאחר יותר עבר למ"ט.
 הוא התחל להתעניין יותר בבחינת חברתיות ולאומיות,
 התקופה היתה קשה והארץ במחנה, אולי ידע את
 חשיבות העלב ופבר אל כך, אך הוא חש והתרגש קברו
 בו. הוא היה מדור אחרת ובלתון שזם ישראלי יתגבר,
 שהכל יסדר, וכי עתיד להיות מצפה לו.
 באותה תקופה נפרדו דרכיו אל גטאו בירושלים ואנ'
 עברתי לליל. ורק לאחר שלכל העזר והחלו לתקוע ידוע
 מירושלים, נודע לי, כי אולי רכל בהגנה על גט עריון
 הוא רכל באביב חיו ולא זכה לאותו עתיד, שהיה באו' לו.
 מאז עברו ימים רבים, עזרנו עזר תלם מתקרב
 לילי היקרה, אך דעתו על אולי נשארה בעיניו כפי
 שהיתה - עולם חדש, יפה עניי' עם פנים מאלי חיוך,
 אל מול העולם, והוא זכור ברור.

לחלק נחשו.

בגרות

**לאלי היתה אהבת הארץ מאוד גדולה, כבר
בימי נערותו דאג לטייל ולצאת למסעות עם
חבריו לאורכה ורוכבה של ארץ ישראל**

קום והתהלך בארץ/ יהודה אליאס

מילים: יורם טהרלב לחן: יאיר קלינגר

**קום והתהלך בארץ
בתרמיל ובמקל.
וודאי תפגוש בדרך
שוב את ארץ ישראל.
יחבקו אותך דרכיה
של הארץ הטובה,
היא תקרא אותך אליה
כמו אל ערש אהבה.**

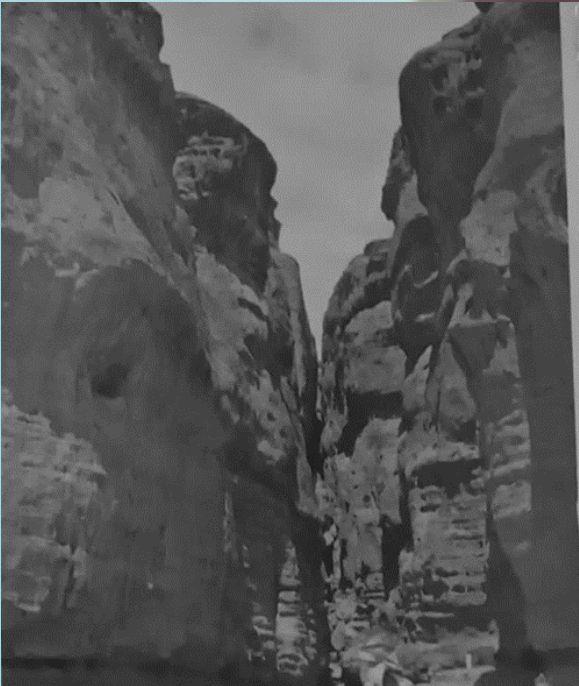
**זאת אכן אותה הארץ,
זו אותה האדמה
ואותה פיסת הסלע
הנצרבת בחמה.
ומתחת לאספלט
לבנייני הראווה,
מסתתרת המולדת
ביישנית וענווה.**

קום והתהלך בארץ...

**וכרמי עצי הזית
ומסתור המעיין
עוד שומרים על חלומה
וחלומנו הישן.
וגגות אודמים על הר
וילדים על השבילים,
במקום שבו הלכנו
עם חגור ותרמילים.**

קום והתהלך בארץ...

גיוס

אלי היה שומר בגוש, ולא היה משויך
לל"ה. כששמע שהולכים לקרב על הגוש
מיד הצטרף להגנה על המדינה. אלי
היחיד מבני המשפחה שנלחם.
אלי נפל בקרב האחרון על הגוש.
היה זה המבצע האחרון להצלת הגוש עם
הל"ה. לא היו מספיק חיילים שיגנו, לכן
מחוסר בררה לקחו את הצעירים. ההגנה
היתה כמו תנועת נוער שאיחד אותם
לקבוצה.

לאלי היה חשוב להתגייס ולהגן על
המדינה ממש כמו שהיה אכפת לו
מהאחים בבית.

האחים מספרים שהם לא ידעו דבר על
פעולותיו. הוא אינו היה משתף.
הם היו בדרכם לגוש עציון כשנתקלו
בערבי שהיה נראה עייף, הם אספו אותו
איתם והתלבטו מה לעשות איתו.
לבסוף הוחלט להשאיר אותו איתם.
בלילה הוא ברח ורץ לכיוון הלגיונרים
[תצפית] ואמר להם שהיהודים בדרך
לגוש ועשו להם כיפה אדומה.

נשאר מהם אחד שלא הרגיש טוב
וכך ניצלו חייו. האספסוף עלה
עליהם וחסל את רובם. חלקם ברחו
למנזר. אליהו לא הצליח להגיע
למנזר ונפל לתעלה שהיתה בסמוך
אליו. שם טבחו בו.
הערבים לא נתנו ללב האדום לאסוף
את הנופלים
למשך שנה הערבים השאירו אותו
אצלם עד לחזרתו וקבורתו בקבר
אחים.

מנחם אליהו בן יהודה ובכורה.
נולד ב-1929 בא"י. בן ירושלים. איש עובד שפירנס את משפחתו.
נכלחמת השחרור הצטרף לפלוגה ב' של גדוד מכמס חי"ש ירושלים והגיע
לנוש עציון. נפל בקרב על המשלט הרוסי ביום ג' אייר תש"ח (2.5.1948).

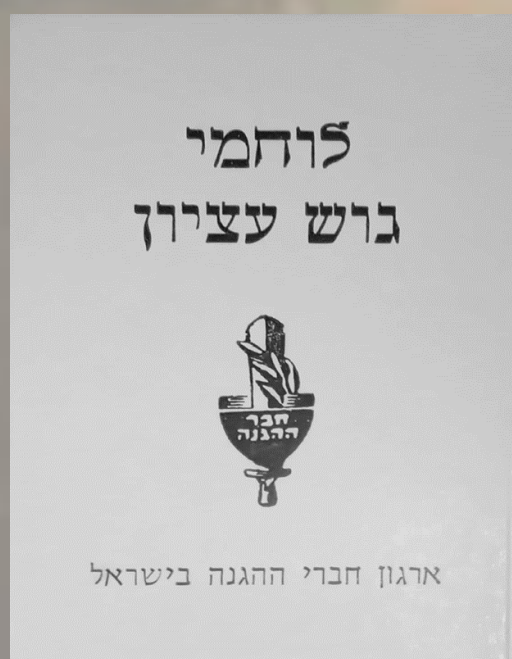
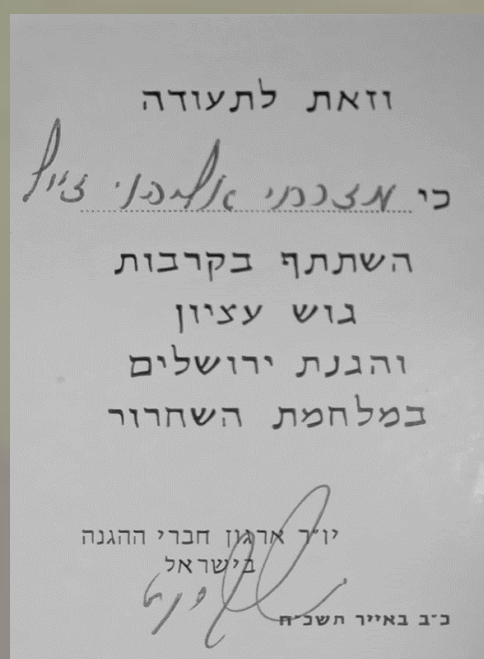
המשפחה לקחה את מותו של אליהו בצורה מאוד קשה.

"היינו בצער גדול ובכינו המון, אמא שהייתה אז בהריון [של גבריאלי] בכתה כל הזמן מרות שהרופאים הזהירו אותה שזה עלול להשפיע על העובר."

הלגיונרים לא נתנו לצלב האדום להיכנס להוציא את הנופלים והשבויים שנפצעו. הירדנים כבשו את הגוש ולא היתה גישה לשם. רק לאחר שנה הגיעו להסכם של החלפות שבויים.

ישבנו כמה פעמים שבעה כיוון שהודיעו לנו שאליהו לא נפל ובסוף הודיעו לנו שכן. ממשרד הביטחון באו בפעם השלישית ואמרו לנו שזה אכן הוא וזה היה לאחר הקבורה בקבר אחים.

מאז הוכרנו על ידי משרד הביטחון כמשפחה שקולה.

מלחמת העצמאות

**מלחמת העצמאות נקראת גם מלחמת
השחרור, מלחמת הקוממיות, מלחמת תש"ח
ומלחמת 1948.**

**המלחמה החלה ב30 בנובמבר 1947 מיד
לאחר שתוכנית החלוקה התקבלה בהצהרת
האום.**

**פתחו ערבי ארץ ישראל בפעולות תקיפה
כנגד הישוב היהודי בארץ ישראל כדי למנוע
את הקמתה.**

**ב14 במאי 1948 יומו אחרון של המנדט
הבריטי , הכריזה הנהגת הישוב על הקמת
המדינה .**

**הלחימה נגד הצבאות ערבים הסתיימה כבר
בינואר 1949 , אך המלחמה תמה רשמית
ב20 ביולי 1949, עם חתימת הסכם שביתת
הנשק אחרון עם סוריה.**

**ישראל ועבר הירדן ניצחו במלחמה את ערבי
ישראל שהובסו וספגו מכה קשה התחלקה
בין ישראל לירדן עד הסכמי שביתת הנשק
בה קמו גבולות המדינה.**

שלבי המלחמה:
30 בנובמבר 1947 עד השלישי באפריל 1948 :
השלב הראשון של מלחמת העצמאות .
3 באפריל -1948 עד 14 במאי -1948:השלב
השני של המלחמה נכבשו מרבית הערים
המעורבות.
15 במאי 1948 עד 10 ביוני 1948:פלישת
צבאות ערב לארץ.
11 ביוני 1948 עד 7 ביולי 1948: הפסקת
לחימה משני הצדדים ובמקביל התרחשה
פרשת אלטלנה.
8 ביולי 1948 עד 18 ביולי 1948: קרבות עשרת
הימים.
19 ביולי 1948 עד 20 ביולי 1948 מהכרזת
הפוגה השנייה עד חתימת הסכם שביתת הנשק
עם סוריה .
מאז שמונה בינואר 1949 ועד לחתימה על
הסכמי שבתת הנשק השונים לא נערכו קרבות
תנועה ואש גדולים בין צבאות סדירים

הקרב על הגוש

התחדשה התיישבות יהודית בגוש על ידי יהודים מירושלים
ב1927 היו כ 10 משפחות שנטשו במאורעות תרפ"ט.
ב1935 הוקם כפר עציון על ידי עולים מכורדיסטן, יוצאי השומר
ויוצאי המושבות הוותיקות. לאחר המרד הערבי הגדול הם
נטשו את כפר עציון בעקבות המרד הערבי הגדול. בשנות ה 40
הוקמו על שטח זה ארבעה קיבוצים כפר עציון, הקיבוץ הדתית
מוסדות יצחק עין צורים וקיבוץ השומר הצעיר.
תכנית החלוקה של האום שאושרה ב 29 בנובמבר 1947
השאירה כ 30 ישובים מחוץ לגבולות המדינה היהודית, בהם
ארבעת קיבוצי גוש עציון.

הקרב האחרון של גוש עציון:
12 במאי 1948 החלה ההתקפה והתמקדה בכפר עציון.
בתחילת הקרב הערבים תקפו את המנזר הרוסי וההר הרוסי,
המגנים נאלצו לסגת למנזר אבל אנשי הליגיון הצליחו לסגת
להר הרוסי אך הערבים הקדימו ותפסו את המנזר, המנזר וההר
הרוסי נכבש על ידי הערבים. ביום זה כבש הליגיון את רוב
הישובים בחלק הדרומי של הגוש והגוש חולק ל 2 חלקים
לערבים וליהודים. ביום זה נהרגו 24 מגני הגוש, רובם בעת
כיבוש ההר הרוסי והמנזר הרוסי.

ב13 במאי 1948 הייתה נסיגה ובה סולק
המחסום האחרון בדרך לכפר עציון ניתנה
הוראה על ידי יגאל ידין להמשיך להילחם ודוד
בן גוריון תמך בו. לאחר שגבעת הסלעים
ננטשה, פרצו משורייני הליגיון לכפר. הופלו על
המשוריינים בקבוקי תבערה המשוריין הקדמי
הגיע עד השער אך נסוג תחילה בשל בקבוקי
תבערה שספג, בניסיון שני המשוריין עקר את
השער ופרץ לחצר. מוקש חשמלי הופעל אך לא
התפוצץ משוריינים נוספים פרצו לכפר. המגנים
התחילו לחשוב על כניעה. ניתנה הוראה
להפסיק את הלחימה אך ההוראה לא הגיע
ועדיין המשיכו להילחם.
עם קבלת החלטה להכנעה יצא מפקד כפר
עציון אברהם פישגרונד בידיים מורמות
במטרה להסדיר תנאי כניעה ועשה דרכו לעבר
הריכוז העיקרי בכיוון המנזר הרוסי.. רק
שלושה מתושבי כפר עציון שרדו את הטווח
יעקב אדלשטיין, נחום בן סירה ועליזה
פויכטוונגר. בקרב האחרון על גוש עציון נפלו
22 לוחמות מספר הלוחמות הגבוה ביותר
שנפלו בקרב אחד בכל תולדות מערכות
ישראל, חלקן מהקיבוץ הדתי.

הקרב האחרון

הקרב האחרון

יומיים נמשך הקרב האחרון על גוש עציון. כוחות האויב, בהם חיילי הליגיון המאומנים, מצוידים בתותחים ובמשוריינים, אנשי הכנופיות וערבים בלתי סדירים, רוכזו מבעוד מועד ונערכו להתקפה. מולם ניצב קומץ מגינים נצורים, תשושי קרבות, לרשותם נשק קל ודל ומעט תחמושת. היעד של האויב היה חיסול יישובי גוש עציון ועקירתם, עוד בטרם תום המנדט הבריטי על ארץ ישראל, 14.5.1948. הפיקוד העליון של ההגנה נערך לגל תקיפות יישובים עבריים בגליל, בנגב ובמרחב ירושלים, בשבוע אחרון למנדט הבריטי בארץ. הפיקוד בחר להעניק את עיקר הסיוע בימים אלה ליישובים המבודדים בגליל ובנגב, מתוך הנחה שגוש עציון יחזיק מעמד גם מול מתקפה זו. הנחה שהתבררה תוך פרק זמן קצר ביותר כשגויה.

מדינה יהודית בארץ ישראל היה חלום עתיק יומין שעמד להתממש. כל הווייתם היהודית-הציונית של מתיישבי גוש עציון ומגיניו הייתה ממוקדת בחלום קוסם זה, למענו הקדישו את חייהם הקצרים. גוש עציון, ביתם הקטן והצנוע בהר היה רכיב בהגשמת חזון הדורות. למודי תלאות וסבל, בני דור החורבן והתקומה, בנות ובנים למשפחות שנותרו בגולה ורבים מהם נספו בשואה. הם, שהוקסמו מנופי הר עציון, שנעצו שורשים עמוקים בהר חברון - ערש האומה העברית, התייצבו מכורח הנסיבות, למערכה הקשה והנוראה. מפוקחים היו, צלולים ומודעים לנתיב הייסורים שמצפה להם. האם יעמדו גם בקרב זה, כפי שעמדו במאבקים רבים לפניו? כאנשי אמונה טהורה וזכה, בוודאי ייחלו לקריאה המשחררת אותה שמע אברהם אבינו עת עמד לעקוד את בנו יחידו, את יצחק: "אַל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנֶּעֱר" (בראשית, כב יב). כאן, בלב גוש עציון, עברו אברהם ויצחק בדרכם לעקדה בהר המוריה. קריאה זו לא נשמעה שנית בגוש עציון הנצור. היד הזדונית נשלחה. הקרב האחרון היה לעקידת עציון.

האם אנו חיילים ממש, האם זה חלום? ... על אף האבל הכבד ... הפעמון מצלצל, אוכלים, שומרים, מקווים ואף צוחקים מידי פעם בפעם. כנראה שאנו חזקים מאד. מי יודע מה עוד מחכה לנו כאן, מוטב לא לחשוב. ימים קשים מחכים לנו, אבל נתגבר ונראה עוד את ילדינו מטיילים כאן בין עצים אלה, מקום בו אורבת לנו סכנה מאחורי כל עץ וסלע.

הכל כאן שקט ושלו. יש הרבה זמן לחשוב. נסי פעם לתאר לעצמך איך תיראה מדינתנו אחרי חמש שנות קיום. האם מסוגלת את? - אני איני יכול להשתחרר מהרגשת האושר כשמתעוררת בי התקווה שבננו יגדל במדינה עברית (יעקב ק', כפר עציון)

יום רביעי, ג' באייר תש"ח - 12.5.1948 - החל הקרב המכריע על גוש עציון. גלים גלים הסתערו כוחות האויב על משלטי גוש עציון ועל היישובים. המשלטים החיצוניים נכבשו ואנשיהם נסוגו אל היישובים. המנזר הרוסי, אוכף המוכתר, חרבת סוויר, גבעת העץ, הגבעה הצהובה, שדה התעופה הזעיר שלמרגלותיה - כל אלה נפלו בידי האויב ביום הקרב הראשון. גוש עציון בותר לשניים; כפר עציון ומשואות יצחק בדרום, עין צורים ורבדים בצפון. בלילה, בחסות החשיכה, הועברו מכפר עציון למשואות יצחק הפצועים וחלק מהצוות הרפואי. הקשר בין היישובים נותק, ניסיונות לחדשו כשלו. הקשר עם הפיקוד בירושלים נשמר, עזרה וסיוע מבחוץ לא הגיעו.

לקראת יום הקרבות הבא נותרו מגיני גוש עציון מפוצלים, בלא קשר וסיוע הדדי. נפילת המשלטים חשפה את היישובים להסתערות ישירה של האויב. מפקד הגוש, מוש - נהרג בקרב על המנזר הרוסי, ולא היה עוד פיקוד מרכזי בגוש עציון. כמות הנשק והתחמושת שנותרה בידי המגינים הייתה אפסית - נגד תותחים ומשוריינים הציבו מרגמה "3 אחת ומעט נשק קל. רבים מהלוחמים נפגעו ביום הקרב הראשון. איש לא שיער באותו לילה מה צופן למגיני כפר עציון יום הקרב הבא.

יום חמישי, ד' באייר תש"ח - 13.5.1948 - עם שחר חודשה
ההתקפה כשמגמת הכוח התוקף כיבוש כפר עציון - הוותיק,
הגדול והמרכזי ביישובי גוש עציון. המגינים הדפו פעם אחר
פעם גלי הסתערות. טבעת ההגנה על כפר עציון נחלשה.
התחמושת אזלה. מגינים נפגעו בקרב. האויב תגבר את
כוחותיו. הלחץ גבר. בשעות הצהרים פרצו עשרות משורייני
האויב את שער כפר עציון וחדרו פנימה. בעקבותיהם המוני
ערבים, חיילי הליגיון ואנשי הכנופיות שוחרי הבצע והשלל.
כמה ניסיונות כניעה של המגינים לא כובדו על ידי האויב.
הקרב נמשך. המגינים לחמו בתוככי הקיבוץ. הכוח הערבי
העדיף עשרת מונים הכריע את הקרב. הפצועים, הבנות וחלק
מאנשי המפקדה שהו בבונקר והמשיכו מתוכו להיאבק באויב.
בתגובה פוצצו חיילי הליגיון את מבנה המנזר הגרמני שקרס
אל תוך הבונקר וכל יושביו נפלו בקרב.

תשדורת אחרונה מכפר עציון בִּשְׂרָה: "מלכה נפלה" - כפר
עציון נפל בקרב! 127 לוחמים, בהן 21 חברות לוחמות נפלו
באותו יום בכפר עציון. בהם רוב חברי קיבוץ כפר עציון. רק
ארבעה מגינים נותרו בחיים. אחד מהם הצליח לחמוק
מהכפר, הגיע למשואות יצחק וסיפר את שאירע בכפר עציון
בשעותיו האחרונות.

על סף תקומת מדינת-ישראל, נפל גוש עציון שדוד.
240 מתיישבים ולוחמים נפלו בקרבות גוש עציון.
127 לוחמים, בהם 21 חברות-לוחמות נפלו בקרב בכפר עציון
באותו יום מר.

מדינת ישראל הוקמה לאורו של לפיד גוש עציון הבוער.

לימים קבעה הכנסת את יום נפילת כפר עציון, ד באייר
תש"ח, כ"יום הזיכרון הכללי לחללי צה"ל". למחרת אחר
הצהרים, יום שישי, ה' באייר תש"ח, 14.5.1948, הכריז דוד
בן גוריון על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל, היא מדינת
ישראל. בגוש עציון לא נותר אף יהודי אחד שבשורה זו תרעיד
נימים בנפשו המיוסרת. להבות עקידת עציון היוקדות בזוהר
אימה האירו את תקומת המדינה.

הנצחה

אלי מונצח בהיכל הזיכרון הלאומי בהר הרצל.

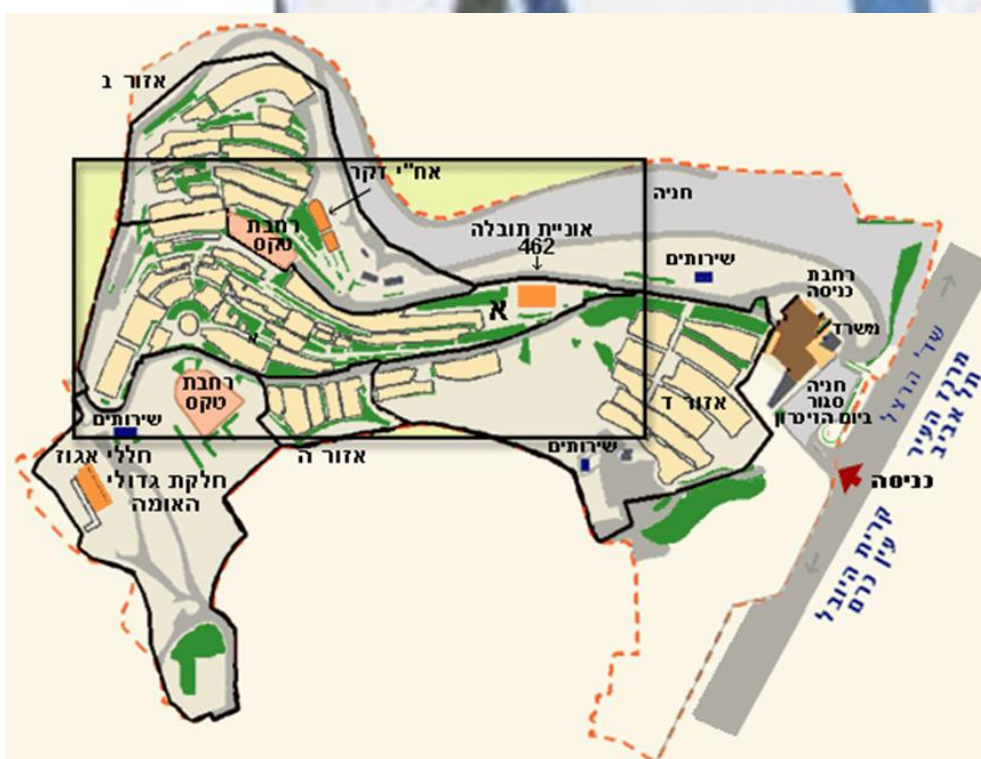
מיתון הספר "הוש עציון במלחמתו" (975)

מזרחי אליהו — בן יהודה ובכורה. נולד
ב"כ"ו סיון תרפ"ח בירושלים. עם סיום בי"ס
העממי התחיל לעבוד בצבעות ועזר לפרנס
משפחתו. במלחמת השחרור הצטרף לפלוגה
ב' של גדוד מכמש חי"ש ירושלים והגיע
לגוש עציון. נפל בקרב על המשלט הרוסי
ביום ג' אייר תש"ה (12.5.48).

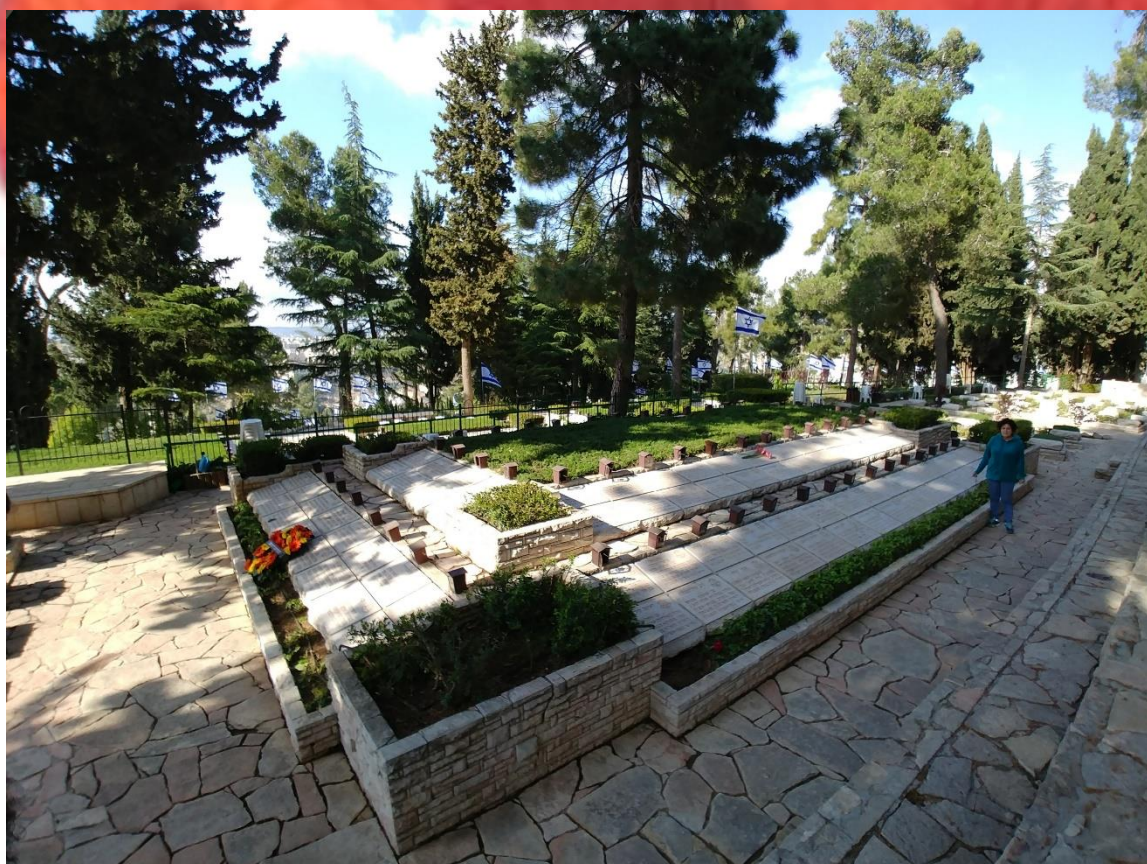

מקום מנוחתו:

מקום מנוחתו: בית העלמין הצבאי הר הרצל
אזור: א חלקה: 18 שורה: 10 קבר: 33

דברי סיכום תלמידים

**המפגש עם משפחתו של אליהו היה מעניין
ומרגש מאוד.**

**דרכם למדנו דברים חדשים שלא ידענו עליו.
הכרנו את המשפחה לעומק ושמענו מהם
סיפורים רבים, על כמה רגיש שמח וטוב לב
הוא היה.**

**מתהליך העבודה לקחתי לעצמי ללמוד מאלי
על החשיבות להילחם בשביל המדינה שלנו,
אהבת הארץ וכמה צריך לעבוד קשה על מנת
לשמור עליה.**

**איתי וינקלר
עמ"ל לידי דייויס**

במהלך הפרויקט למדתי להכיר סיפור אחד מני רבים של חללי צהל ששירת את המדינה ונפל בקרב עליה.

**קראנו באינטרנט את סיפורו של אליהו ועל הקרב במלחמת העצמאות בו הוא נפל.
במפגש עם משפחתו גילנו עוד המון דברים חדשים שהיה מאוד מעניין לשמוע, למדתי כמה הוא היה אדם טוב עבור משפחתו וחבריו.
המפגש עם המשפחה היה משמעותי ותרם מאוד לעשיית העבודה.**

**אופק גלעדי
עמל" ליד דייויס**

היה לי מהנה לשמוע ולראות את שיתוף
הפעולה של המשפחה.
גיליתי כמה אלי היה מלא בנתינה ועזרה למען
המשפחה והחברים שלו.
אליהו היה אדם אמיץ שנתן את כל כולו במה
שעשה גם אם היה צריך לסכן את עצמו למען
זה.
למדתי מאליהו ולקחתי לעצמי להיות אדם טוב
שאובד ודואג לכולם ולהיות בעל נתינה.

שראל אבשרה.
עמ"ל לידי דיוס.

מאוד שמחתי להכיר ולפגוש את את משפחתו של אליהו.

סיפור המשפחה עניין אותי מאוד, על איך הסתדרו בעבר, ואיך קיבלו את נפילתו של אליהו.

למדתי עליו המון דרכם, איזה אדם מסור ואוהב אדם, אדם טוב שדאג למשפחתו גם בצד הכלכלי.

התפעלתי לראות שהוא סיכן עצמו למען המדינה, ועוד דברים רבים ומעניינים עליו. למדתי ממנו ולקחתי על עצמי להעריך כל דבר שיש לי בחיים.

עמית טל

עמ"ל לידי דיוויס

דברי סיכום סטודנט

**התודה הגדולה ביותר היא למשפחתו של אליהו
ז"ל על השיתוף והפתיחות שגילתה עמנו
והעניקה לנו פתח לעולמו האישי של אליהו
ומידע רב עליו, על הזיכרון הסיפורים בצחוק
ובדמעה שרגשו אתנו עד מאוד.**

**אני רוצה להודות לתלמידים שראל אבשרה
,אופק גלעדי, איתי וינקלר, עמית טל.
שהייתה לי הזכות לעבוד איתם, ולעבור תהליך
משמעותי ולמידה שהיא לכל החיים.
התלמידים היו שותפים בתהליך עשיית
האלבום ברגישות ובהשקעה גדולה, בכדי
להביא אותו לתוצר ברמה הגבוהה ביותר.**

**שיראל בן אהרון
המכללה האקדמית
ע"ש דוד ילין**

